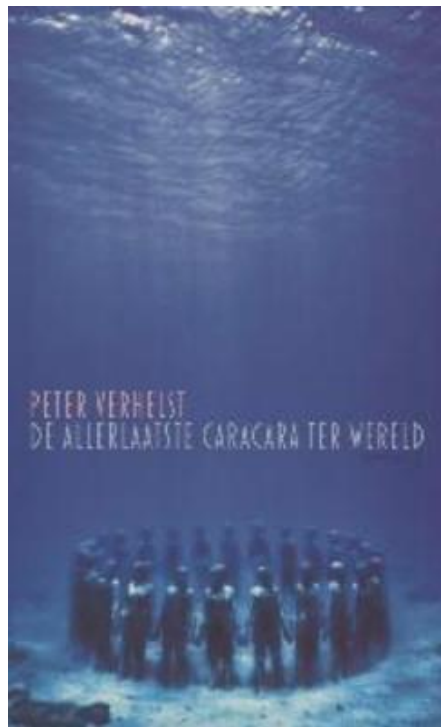

De allerlaatste caracara ter wereld

Peter Verhelst

Download now

Read Online ➔

De allerlaatste caracara ter wereld

Peter Verhelst

De allerlaatste caracara ter wereld Peter Verhelst

In *De allerlaatste caracara ter wereld* is Victor Duval, arts, jaren geleden aangekomen op een klein tropisch eiland, waar hij bevriend is geraakt met Patrix Coriolan, priester, en met Madame, uitbaatster van een koffiehuis. Op een dag gaat Cassandra Vital, een inheemse vrouw die haar geliefde aan de zee heeft verloren, op het strand met haar rug naar het eiland staan. Wanneer er dan plotseling vrouwen beginnen aan te spoelen 'zoals de vissen en de dingen na een storm', is het uit met de rust en blijkt dat het verleden van Duval en de geschiedenis van het eiland onherroepelijk met elkaar verbonden zijn.

De allerlaatste caracara ter wereld Details

Date : Published 2012 by Prometheus

ISBN : 9789044620535

Author : Peter Verhelst

Format : Paperback 155 pages

Genre : Roman, Fiction, Contemporary

 [Download De allerlaatste caracara ter wereld ...pdf](#)

 [Read Online De allerlaatste caracara ter wereld ...pdf](#)

Download and Read Free Online De allerlaatste caracara ter wereld Peter Verhelst

From Reader Review De allerlaatste caracara ter wereld for online ebook

Dimitri says

Tot pagina 95 geraakt. En dan teleurgesteld weggelegd.
Lees De Kleurenvanger. En Tongkat. En Vloeibaar Harnas.
Dit kan er (opnieuw) niet aan tippen

Jensz says

Op welke pagina ik gestopt ben, weet ik niet precies. Wat ik me wel herinner is dat ik van heel wat passages genoten heb. Ik vond alleen niet het juiste tempo, niet de juiste sfeer, vermoed ik, om het boekje uit te lezen. Dat ik er bovendien ook heel lang over gedaan heb om niet eens halverwege - of was het daar juist voorbij - te geraken, bewijst dat ik het verkeerde moment heb uitgekozen om dit boek te lezen. De beoordeling is er dus eentje op basis van versplinterde indrukken.
Het is zeker een boek dat ik een tweede kans geef. Ik lees het opnieuw, maar dan wel nadat ik alle andere boeken die ik nog wil lezen heb doorgewerkt.

Isabelle says

Veel wordt niet gezegd, en dat maakt het echt niet gemakkelijk. Veel werd ook niet begrepen, de grote lijnen gelukkig wel.
Mooie, rake zinnen..
Een verhaaltje (dun boekje) dat raakt maar je met heel veel vragen achterlaat, een beetje te veel vragen.

Marnix Verplancke says

Sprookjes voor verwarde tijden, zo zou je de boeken van Peter Verhelst kunnen noemen. Wat doe je bijvoorbeeld wanneer er opeens vrouwen aanspoelen op het strand? Hen als een school gestoorde bruinvissen terug de zee in drijven of hen opvangen in liefde?

Nee, het is Lampedusa niet, het eiland waar de nieuwste novelle van Peter Verhelst speelt, maar ook al ligt het aan de andere kant van de wereld, soms begint het er toch wat op te lijken,. Het is een van de vele Caribische suikerrieteilanden waar het elke dag zomer is en iedereen 's ochtends met een glimlach het bed uit springt. Of lijkt dat alleen maar zo? Tussen de inheemse bevolking, waarvan de goedlachse Madame en haar koffiestalletje een wezenlijk deel uitmaken, wonen immers twee vreemdelingen, de priester Patrix Coriolan en de Belgische arts Victor Duval, restanten uit een duister koloniaal verleden, lang voor Boy Santos Bolivar de wapens opnam tegen de Fransen en de onafhankelijkheidsstrijd bijzonder traag helende wonden naliet.

Op het strand staat een vrouw met de rug naar het eiland toe, in de ooghoeken gedroogde bloedkorstjes veroorzaakt door de zilte wind, en misschien ook wel door verdriet omdat haar minnaar de zee op ging om

Irrawaddydolfijnen te vangen, bedoeld voor haar bruidsschat, en nooit meer terugkwam. Ze lijkt de French Lieutenant's Woman wel, al zou ze ook zo uit een poëtisch realistisch schilderij van Paul Delvaux gestapt kunnen zijn. Cassandra heet ze, en met haar mysterieuze zwijgen brengt ze menig man het hoofd op hol. Wanneer in een vissersnet een al even zwijgzame vrouw blijkt te zitten met de naam Polyxena als een blauwe krans om haar enkel getatoeëerd, en er in de dagen nadien nog drie andere vrouwen en drie kinderen op het eiland verschijnen, vindt de commissaris dat het zo niet langer kan. Hij roept het leger ter hulp en de verdachte nieuwkomers gaan samen met die gekke Cassandra een van prikkeldraad voorzien opvangkamp in. Uitzonderlijke tijden vragen om uitzonderlijke maatregelen, meent de commissaris.

Het aantrekkelijke aan het proza van Peter Verhelst is dat hij heel beeldend schrijft en daarbij toont over een brede woordenschat te beschikken, zonder daarbij ooit in barok gewauwel te vervallen. Hij schrijft korte, precieze zinnen waarmee hij een scène met een paar goed gekozen details volkomen kan inkleuren, en die je als lezer verwarren, maar toch bij de zaak houden. Naarmate De allerlaatste caracara ter wereld vordert verandert dit taalgebruik van Verhelst echter: het van hem zo gekende vuurwerk dooft uit en wat achterblijft is de kilte van de nacht. Duval is immers niet toevallig op het eiland terecht gekomen. Hij was op zoek naar een paar het licht schuwende gebeurtenissen die zijn vader tot een kunstverzamelaar maakten en hem uiteindelijk in de armen van Cassandra zullen drijven. Maar wat hoofdzakelijk aanleiding geeft tot Verhelsts soberder en realistischer taalgebruik is het lot van de bootvluchtelingen. Delvaux moet plaats ruimen voor Luc Tuymans, lijkt het wel, en de van haar verhullende opsmuk ontdane realiteit maakt haar opwachting. Al bij al maakt dit van deze novelle een naar Verhelsts doen bijzonder klare en begrijpelijke leeservaring, wat me enerzijds de auteur van Tongkat en Zwerm wel een beetje doet missen, maar anderzijds ook een glimp toont van wat goede literatuur vermag: geëngageerd zijn zonder voorspelbaar te worden.

Katrien says

Het was speciaal, het was aangenaam om te lezen, mysterieus, goed geschreven, maar voor mij nu ook niet wow.

Bert says

Misschien lichtjes teleurgesteld. Misschien te veel verwacht. De poëzie van Verhelst ligt ditmaal niet in z'n zinnen maar in het verhaal. Mooi. Maar het verhaal laat zich moeilijk lezen. Is hier de theaterman aan het werk geweest en niet de romanschrijver? Leuk, dat tweespel. En toch lichtjes teleurgesteld.

Jan says

Ik meen de (al te) gezochte suggestieve touwtjes en rommelige flashbacks aan elkaar te kunnen knopen, maar niet helemaal van harte. De visuele sterkte van dit verhaal is echter wel heel uitgesproken, waardoor deze vertelling een knappe graphic novel zou kunnen opleveren.

Bart Jan VERBEKE says

Nieuwsgierig geworden na een recensie in De Morgen van zaterdag 31-mrt-12 uit de pen van Ilse Degryse waarin ze het boek de hemel in prijst.

Ontgoocheland boek en een met verse drukkersinkt geschreven bewijs dat kunst soms gebakken lucht kan zijn en dat men eens een grote naam in de Nederlandstalige literatuur heeft, men niets meer hoeft te bewijzen om de loftrompet te horen schallen. Nogmaals: ontgoocheland!

Hilde says

Mooi verhaal, zoals je verwacht van Peter Verhelst, maar evenaart niet zijn 'Tongkat' en 'Kleurenvanger'.

Matthias says

Le plus récent et surement le plus accessible roman de l'auteur post-moderniste Verhelst.

Isabelle says

Verhelsts proza ligt dicht bij poëzie. Beeldrijk, kleurrijk, zinnelijk, ritmisch. Zijn zinnen smeken erom luidop gelezen te worden en dat heb ik met een groot stuk van dit boek ook gedaan. Het is genieten van zoveel schoonheid. maar op het einde blijf ik met een onbevredigd gevoel achter: waar gaat dit boek helemaal om? Waarom gebeurt met de personages wat ermee gebeurt? Het boek levert een esthetische ervaring op, maar over zin en betekenis blijf ik wat op mijn honger zitten. Het wordt op het einde bijna een te gemakkelijk verhaaltje van schuld en boete.
